

Willem Vermandere, De Historie Van Steentje

Ik hadde nen vriend in noord Canada
Ik zeg nen vriend, 't was een broere, een vader
In ' t land van d' indianen, Alberta
Roger Vandersteene was daar pater

Kinders zit stille en hort naar mijn lied
Ik vertel u d'historie van Steentje
Ie had vrouwe noch kinders en geld ook al niet
Zelfs nie kloek van posteure, 't was een kleintje

Maar ie had in zijn herte een groot gedacht
'k Ga d'indianen van Jezus leren
Maar dit was ver boven Steentje zijn macht
Geen een die hem wilde bekeren

Daar stond zijn barakke bie de rivier
En ie moest vissen en jagen
En barre winters zonder eten of vier
Ie schreef in zijn brief "ik mag nie klagen"

Ie smoorde zijn pupe en luisterde goed
Naar d' oeroude indianeverhalen
Van de grote geest die 't al leven doet
En van de dood die ons komt halen

De rivier is nen levenslangen tocht
En iederen kronkel doe groeien
Maakt da' j' gereed zijt bie de laatsten bocht
Om de grote zee op te roeien

En ze gingen op jacht, anders ga je daar dood
Voor dagen met honden en sleden
Want 't vel van de beer is warm en groot
En zijn vet en zijn vlees goed om 't eten

Ie schreef op hun late woord voor woord
En al hun wondere gedachten
Van bergen en bossen had ie toeren gehoord
En den hemel die we meugen verwachten

En Steentje wierd opperhoofd Cree-indiaan
"Aima Weno", met de geest kon ie spreken
Ie had ook den totem voor zijn tente staan
Want dat is daar 't heilige teken

Van de Buffalokopheuvelds tot in Wabasca
Met de kariboe bergen in de verte
En rond het grote meer van Atabasca
Noemden ze hem kleine man met 't groot herte

Maar nu is ie weg voor zijne laatsten tocht
Met zijn kano de zee opgevaren
Ie was gereed bie zijne laatsten bocht
En ie zei, je moe mie hier begraven

Ik vertel het mijn kinders met mijn simpel lied
D' historie van Roger Vandersteene
Ie had vrouwe noch kinders en geld ook al niet
Ie is dood bie d' indianen, heel allene